

The Tribunal (Storm)



Achtergronden

Regie: Hans-Christian Schmid
Jaar: 2009
Duur: 105 minuten
Filmkeuring: 12 (angst en discriminatie)
Website: <http://www.sturm-der-film.de/>

.....



The Tribunal (Storm)

.....



Inhoud

.....

- 02 Voormalig Joegoslavië
 - 03 Oorlog in Joegoslavië tussen 1991-1995
 - 03 Val van Srebrenica
 - 04 Einde van de oorlog in 1995
 - 05 Feiten en cijfers
 - 06 Het Joegoslavië-Tribunaal
 - 10 Internationaal Gerechtshof en Internationaal Strafhof
 - 10 Bronnen en links voor verdere informatie
 - 11 Universele Verklaring van de Rechten van de Mens
 - 12 Over Amnesty International en Movies that Matter
 - 13 Colofon
-

Voormalig Joegoslavië

Joegoslavië was tussen 1918 en 2003 de naam van meerdere opeenvolgende staten in Zuidoost-Europa. De hoofdstad was telkens Belgrado. In het noorden grensde Joegoslavië aan Italië, Oostenrijk en Hongarije; in het oosten aan Roemenië en Bulgarije; in het zuiden aan Griekenland; in het zuidwesten aan Albanië; en in het westen aan de Adriatische Zee.

Joegoslavië werd, na het einde van de Eerste Wereldoorlog, in 1918 opgericht als het Koninkrijk der Serviërs, Kroaten en Slovenen. Het was ontstaan uit de koninkrijken Servië, Montenegro en uit delen van de ineengestorte dubbelmonarchie Oostenrijk-Hongarije. De nieuwe staat bracht gebieden en volkeren bijeen die zich eeuwenlang afzonderlijk hadden ontwikkeld. Zo maakte Slovenië en Kroatië tot en met de Eerste Wereldoorlog deel uit van het Habsburgse rijk. Servië behoorde sinds de vijftiende eeuw tot het Turkse rijk, maar werd na een reeks opstanden in 1830 autonoom en in 1887 werd Servië een onafhankelijk Koninkrijk. In 1912 en 1913 werd het koninkrijk Servië uitgebreid met Kosovo en een deel van Macedonië, als gevolg van de balkanoorlogen.

Ook Bosnië-Herzegovina was sinds de vijftiende eeuw bezet door de Turken. In 1878 kwam het onder bestuur van de Dubbelmonarchie en dertig jaar later kwam het onder Oostenrijks gezag.

Het nieuwe koninkrijk was echter niet alleen etnisch maar ook religieus verdeeld. Slovenië en Kroatië waren rooms-katholiek, Servië en Montenegro orthodox en in Bosnië-Herzegovina leefde naast Serviërs en Kroaten ook veel moslims.

In 1946, na de Tweede Wereldoorlog, werd de Socialistische Federale Republiek Joegoslavië opgericht, bestaande uit de zes deelrepublieken: Servië, Kroatië, Slovenië, Bosnië-Herzegovina, Montenegro en Macedonië en de zelfstandige regio's Kosovo en Vojvodina. Staatshoofd van Joegoslavië was Josef Broz – beter bekend onder zijn bijnaam (maarschalk) Tito. Vijfendertig jaar lang regeerde hij als absolute heerser over Joegoslavië. Het land was communistisch, maar voerde binnen het communisme een eigen koers, los van de Sovjet-Unie en de rest van het Oostblok. Vanaf begin jaren '70 leidden de eeuwenoude tegenstellingen tussen Serviërs, Albanezen, Kroaten en Bosniërs regelmatig tot etnische en ideologische spanningen. Tito drukte echter elk nationalisme de kop in. Maar na zijn dood, in 1980, kwam het jarenlang onderdrukte nationalisme snel opzetten. Servië en Montenegro wilden één Joegoslavië behouden. Maar sommige republieken wilden juist onafhankelijk worden. In deze republieken werden referenda uitgeschreven. Dit betekende dat de regeringen van de deelrepublieken aan de inwoners vroegen of zij onafhankelijkheid van Joegoslavië wilden. Dit resulteerde uiteindelijk in een reeks van oorlogen tussen 1991 en 1995.

Oorlog in Joegoslavië tussen 1991-1995

Photograph provided courtesy of the ICTY



De oorlog tussen 1991 en 1995 in Joegoslavië bestond uit een reeks van gewapende conflicten binnen voormalig Joegoslavië. Deze conflicten begonnen vanaf 1991 omdat een aantal deelstaten van Joegoslavië onafhankelijk wilde zijn. Kroatië en Slovenië bijvoorbeeld wilden niet meer mee betalen aan het nationale bestuur. Naar aanleiding van de referenda verklaarden in 1991 Slovenië, Kroatië en Macedonië zich onafhankelijk. In 1992 verklaarde ook Bosnië-Herzegovina zich onafhankelijk. Het Joegoslavische leger, waarin voornamelijk Serviërs zaten, greep keihard in om de eenheid van het land te bewaren. Het Joegoslavische leger voerde oorlog tegen Slovenië (gedurende tien dagen) en tegen Kroatië (tot eind 1992). In beide gevallen behielden de republieken hun onafhankelijkheid. Vóór de oorlog was Bosnië een multi-etnisch land waar de katholieke Bosnische Kroaten, de orthodoxe Bosnische Serven en de islamitische Bosnische Bosniaks samen met Bosnische joden en Roma (en overigen) leefden. De Bosnische Serviërs echter kwamen tegen de onafhankelijkheid van Bosnië in opstand. De Bosnische Kroaten en Bosniaks wilden juist wel onafhankelijk zijn en raakten in gevecht met de Bosnische Serviërs. Buurrepublieken Servië, onder leiding van Slobodan Milošević, en Montenegro vormden de Federale Republiek Joegoslavië en hun leger steunde het verzet van de Bosnische Serviërs.

Val van Srebrenica

In het Servische gedeelte van Bosnië lag een enclave. Dat was een gebied rondom de stad Srebrenica dat gedemilitariseerd was en waar de bevolking door de VN beschermd werd. Srebrenica lag op de grens tussen de Servische en moslimbevolkingsgroepen. Serviërs en moslims kwamen tegenover elkaar te staan. In 1993 werd door Servische eenheden zo'n heftig offensief uitgevoerd op Srebrenica dat een internationale vredesmacht onder de vlag van de Verenigde Naties ingreep. De stad werd uitgeroepen tot een veilige plek in de Bosnische oorlog. Dit betekende dat moslims uit de regio er een veilig heenkomen konden vinden, binnen het door Bosnische Serviërs beheerste gebied. Maar, dit leidde tot overbevolking en een tekort aan voedsel en medische zorg. In 1995 waren er in Srebrenica tien keer zo veel inwoners als aan het begin van de oorlog, en het stadje was hier niet op berekend.

Eind 1995 viel de enclave en ondanks de aanwezigheid van de internationale vredesmacht werd er door de Serviërs een groot deel van de bevolking vermoord. De ruim 600 Nederlandse VN-militairen konden niet voorkomen dat de strijd doorging. Dat kwam onder andere door een beperkt mandaat (beperkte bevoegdheden en taken), beperkte middelen en het gebrek aan bereidheid van de internationale gemeenschap om gewapenderhand in te grijpen. Op 11 juli 1995, forceerden Bosnisch-Servische troepen onder bevel van generaal Ratko Mladić zich met tanks de enclave Srebrenica binnen en vermoordden ongeveer 8.000 Bosniakse mannen en -jongens. Dit wordt ook wel het drama van Srebrenica genoemd.

Oorlog in Joegoslavië tussen 1991-1995



Photograph provided courtesy of the ICTY

Einde van de oorlog in 1995

Kort na de Val van Srebrenica en een mortieraanval op een markt in Sarajevo, waarbij vele inwoners van de belegerde stad omkwamen, veranderde het internationale politieke klimaat en werd door de internationale gemeenschap een Rapid Reaction Force ingezet die werd ondersteund met NAVO-bombardementen op Belgrado en andere steden. Dit dwong de Serviërs tot het beëindigen van de gewapende strijd en bracht de strijdende partijen aan de onderhandelingstafel in het Amerikaanse Dayton. Als gevolg van deze onderhandelingen en onder druk van verder ingrijpen door de internationale gemeenschap werd het Verdrag van Dayton bereikt. Bosnië werd uiteindelijk opgedeeld in twee delen: de Federatie van Bosnië-Herzegovina en het door Servië bezette deel. (De Republika Srpska). Dit betekende het einde van de Bosnische oorlog en daarmee het einde van de gewapende conflicten in heel voormalig Joegoslavië. Er vielen meer dan 100.000 doden en meer dan 2 miljoen mensen moesten hun huis ontvluchten.

Het was de bloedigste oorlog in Europa sinds de Tweede Wereldoorlog.

De spanningen tussen de verschillende bevolkingsgroepen in het gebied behoorden echter niet tot het verleden. Als Kosovo, een autonome provincie van Servië, zich begin 2008 onafhankelijk verklaart, accepteert Servië de onafhankelijkheid niet.

Feiten en cijfers



Photograph provided courtesy of the ICTY

Servië

Regeringsvorm: Republiek

Hoofdstad: Belgrado

Inwoners: 10,8 miljoen

Oppervlakte: 77.474 km²

Religie: Servisch-orthodox (65%), islamitisch (19%)

Levensverwachting: 73,6 jaar

Officiële taal: Servisch

Onafhankelijk sinds: 2006

De regio's Kosovo en Vojvodina vallen onder Servië. Kosovo is de facto in 1999 onafhankelijk geworden. Deze onafhankelijkheid wordt echter door een minderheid van de internationale gemeenschap erkend.

Kroatië

Regeringsvorm: Republiek

Hoofdstad: Zagreb

Inwoners: 4,6 miljoen

Oppervlakte: 56.538 km²

Religie: Rooms-katholiek (90,8%), orthodox (4,4%), islamitisch (1,3%)

Levensverwachting: 75,3 jaar

Officiële taal: Kroatisch

Onafhankelijk sinds: 1991

Slovenië

Regeringsvorm: Republiek

Hoofdstad: Ljubljana

Inwoners: 2 miljoen

Oppervlakte: 20.256 km²

Religie: Rooms-katholiek (84%)

Levensverwachting: 77,4 jaar

Officiële taal: Sloveens

Onafhankelijk sinds: 1991

Bosnië-Herzegovina

Regeringsvorm: Republiek

Hoofdstad: Sarajevo

Inwoners: 3,9 miljoen

Oppervlakte: 52.297 km²

Religie: Islamitisch (40%), orthodox (31%), rooms-katholiek (15%)

Levensverwachting: 74,5 jaar

Officiële talen: Bosnisch, Servisch en Kroatisch

Onafhankelijk sinds: 1992

Montenegro

Regeringsvorm: Republiek

Hoofdstad: Podgorica

Inwoners: 0,6 miljoen

Oppervlakte: 14.026 km²

Religie: Servisch-orthodox (75%), islamitisch (15%), rooms-katholiek (3,5%)

Levensverwachting: 74,1 jaar

Officiële taal: Montenegrijns

Onafhankelijk sinds: 2006

Macedonië

Regeringsvorm: Republiek

Hoofdstad: Skopje

Inwoners: 2 miljoen

Oppervlakte: 25.713 km²

Religie: Servisch-orthodox (67%), islamitisch (30%)

Levensverwachting: 73,8 jaar

Officiële taal: Macedonisch

Onafhankelijk sinds: 1991

Het Joegoslavië-Tribunaal

Photograph provided courtesy of the ICTY



Als de oorlog in Joegoslavië uitbreekt begin jaren '90 vermoedt de internationale gemeenschap al snel dat de mensenrechten op grote schaal geschonden worden. De Verenigde Naties stellen daarom eind 1992 een onafhankelijke onderzoekscommissie in en komen tot de conclusie dat er sprake is van massale verdrijving van mensen, discriminatie en marteling. Vooral in de deelrepubliek Bosnië is de situatie ernstig. Aan een oproep om te stoppen met het schenden van het internationaal recht wordt geen gevolg gegeven. Ook een economische boycot haalt weinig uit. Daarom richt de Verenigde Naties al halverwege de oorlog, in 1993, het Joegoslavië-Tribunaal op.

Een tribunaal is een speciale rechtbank, bijvoorbeeld voor de berechting van oorlogsmisdadigers. Dit soort rechtbanken worden opgericht om straffeloosheid te voorkomen. (Straffeloosheid betekent het niet berechten en bestraffen van degenen die zich aan schendingen van mensenrechten schuldig hebben gemaakt). Dit kan geschieden door vrijspraak, het achterwege laten van justitiële vervolging of het niet meer dan symbolisch straffen van schenders. Vooral in oorlogstijd is straffeloosheid vaak wijdverbreid. Soms blijft berechting helemaal achterwege en gaan daders vrijuit of krijgen ze slechts een minimale straf. Vooral berechting van misdadigers in de landen waar een oorlog heeft gewoed, blijkt vaak moeilijk. Tribunalen, maar ook andere internationale rechtbanken en waarheidscommissies moeten ervoor zorgen dat oorlogsmisdaden bestraft worden. Eerder waren er internationale tribunalen in Neurenberg (1945-1946) en Tokio (1946-1948) om oorlogsmisdadigers uit de Tweede Wereldoorlog te berechten. Begin jaren '90 werd ook het Rwanda-tribunaal opgericht.

Later kwamen er ook internationale tribunalen voor Sierra Leone (2000), Cambodja (2003) en Oost-Timor (tot 2005).

Hoe werkt het Tribunaal?

Het Joegoslavië-Tribunaal is gehuisvest in Den Haag en heeft als taak: de vervolging van verdachten van schendingen van mensenrechten in voormalig Joegoslavië sinds 1991. Het Tribunaal mag op vier punten aanklagen, namelijk:

1. *Misdaden tegen de menselijkheid*. Hieronder valt o.a. moord, verkrachting, marteling, slavernij, deportatie, uitroeiing en gevangenneming.
2. *Genocide*. Hieronder wordt verstaan het vernietigen van (een deel van) een religieuze, nationale, raciale of etnische groepering. De gebeurtenissen in Srebrenica worden gekwalificeerd als genocide.
3. *Oorlogsmisdaden*. Hieronder vallen o.a. de vernietiging van dorpen en steden zonder militaire noodzaak, en de aanval of bombardement op onverdedigde steden, dorpen, nederzettingen of gebouwen.
4. *Schendingen van de Verdragen van Genève uit 1949*. Vlak na de Tweede Wereldoorlog werden met deze verdragen de regels vastgesteld waaraan strijdende partijen zich in een oorlog moeten houden. Nog steeds vormen ze de hoeksteen van het internationaal humanitair oorlogsrecht. In de verdragen zijn o.a. de volgende punten opgenomen: moord, het gijzelen van burgers, het onrechtmatig deporteren, vervoeren of in hechtenis nemen van burgers, marteling of onmenselijke behandeling waaronder ook biologische experimenten, grootschalige vernietiging of toeëigenen van eigendom zonder militaire noodzaak

Het Joegoslavië-Tribunaal

Photograph provided courtesy of the ICTY



Het Joegoslavië-Tribunaal mag alleen individuen vervolgen, geen organisaties of regeringen. De maximale straf die het mag opleggen is levenslange gevangenschap. Omdat het Tribunaal een internationaal gerechtshof is, worden rechtssystemen van verschillende landen gecombineerd. Zo is er in overeenstemming met het Europese recht geen jury (in de Verenigde Staten kennen ze wel juryrechtspraak), en is conform het Angelsaksische recht één getuigeverklaring voldoende.

De officiële naam van het Joegoslavië-Tribunaal is The International Criminal Tribunal for the former Yugoslavia (ICTY). Het tribunaal begon in 1993 met elf medewerkers. Op 1 maart 2008 waren het 1146 medewerkers uit 82 landen. De officiële werktalen van het Tribunaal zijn het Frans en het Engels. Daarnaast is er in de drie rechtszalen simultane vertaling in het Servo-Kroatisch, de taal van de meeste verdachten en van veel getuigen. Het Tribunaal heeft binnen de Scheveningse gevangenis zijn eigen VN-cellen gebouwd. Hier zitten de gearresteerde verdachten in afwachting van en tijdens hun proces.

Het eerste proces – tegen de Servische oud-president Tadic – begon op 7 mei 1996, ruim drie jaar na de officiële oprichting van het Tribunaal. Op dat moment stonden de aanklachten tegen de meest bekende verdachten van oorlogsmisdaden, ex-generaal Mladic en de Bosnisch-Servische oud-president Karadzic, al op papier. Mladic werd in 2009 nog steeds gezocht. Karadzic is in juli 2008 opgepakt en wordt verdacht van genocide op ongeveer 8000 moslimmannen en –jongens in de enclave Srebrenica.

Kritiek op het Tribunaal

Het werk van het Tribunaal vergt dus een lange adem: veertien jaar na de beëindiging van de oorlog zijn een aantal verdachten, waaronder zwaargewicht Mladic, nog steeds niet gevonden en gearresteerd. Om je een idee te geven van de voortgang van het Tribunaal: begin 2006 had het Tribunaal 161 verdachten aangeklaagd, hiervan waren er toen nog 6 op vrije voeten. De zaken van 85 van de 161 verdachten waren op dat moment afgerond: 4 verdachten waren schuldig bevonden, 8 vrijgesproken, bij 25 verdachten werden de aanklachten ingetrokken, en 6 verdachten overleden tijdens hun proces. Onder hen was Slobodan Milosovic, oud-president van voormalig Joegoslavië en Servië.

Het Joegoslavië-Tribunaal heeft tot doel alle rechtszaken binnen een duidelijk afgebakende tijd af te ronden. In dit tijdsplan staat dat alle onderzoeken naar de verschillende verdachten eind 2004 gedaan moeten zijn. Dit doel is behaald. Vervolgens was het de bedoeling dat alle zaken eind 2008 afgerond zouden zijn. Als gevolg van vertraagde arrestaties en ingewikkelde zaken is dit doel inmiddels vooruitgeschoven tot half 2011. Met uitzondering van de zaak tegen Karadzic: verwacht wordt dat deze zaak pas eind 2012 gesloten zal worden. De hoofdaanklager van het Tribunaal staat dus onder druk het werk af te ronden. In de film *The Tribunal* zie je ook wat deze tijdsdruk voor problemen oplevert: verdachte Duric is door Servië uitgeleverd aan het Tribunaal onder de voorwaarde dat hij een snel proces zou krijgen (wat weer zou moeten voorkomen dat zijn status als volksheld onder de nationalistische Serviërs zou groeien en het nationalisme in Servië opnieuw zou toenemen).

Het Joegoslavië-Tribunaal



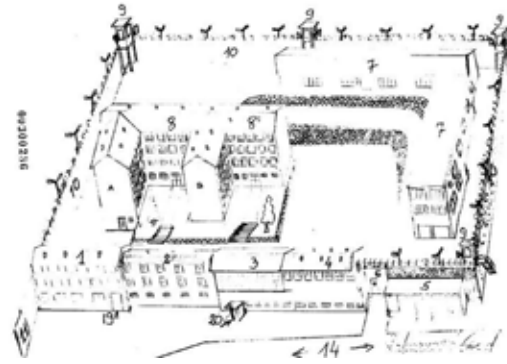
Photograph provided courtesy of the ICTY

Het Tribunaal heeft door deze politieke en diplomatieke afspraak zichzelf aan handen gebonden.

Vertraging in de afronding van zaken, heeft het Joegoslavië-Tribunaal veel kritiek opgeleverd. Uitspraken laten vaak jaren op zich wachten en al die tijd zitten verdachten vast. Maar dit is niet de enige kritiek die het Tribunaal internationaal gekregen heeft. Hieronder lees je de belangrijkste punten van kritiek:

- Het Tribunaal is een logge, bureaucratische organisatie. Zo begint het eerste proces, tegen Tadic, pas drie jaar na oprichting.
- Zeker in het begin weet het Tribunaal alleen de 'kleine visjes' te pakken en voor het gerecht te brengen en niet de 'grote kopstukken oorlogsmisdadigers'.
- Er gaat geen preventieve werking uit van het Tribunaal. Soortgelijke conflicten als die in voormalig Joegoslavië, worden er niet mee voorkomen.
- De Russische minister van Buitenlandse Zaken Ivanov pleitte in februari 2001 voor het sluiten van het Tribunaal. Hij zei dat de landen in voormalig Joegoslavië nu democratische leiders hebben en in staat zijn zelf hun misdadigers te berechten. Bemoeienis van het Tribunaal zou de spanningen in het gebied alleen maar doen oplaaen.
- Sommige mensen, waar onder de inmiddels overleden Milosevic, vinden het Tribunaal partijdig: het zou alleen gebruikt worden om de Serviërs de schuld te geven van de vreselijke gebeurtenissen in voormalig Joegoslavië.
- Uit onderzoek naar de werking van internationale tribunalen in het algemeen, is gebleken dat, hoewel slachtoffers vaak aandringen op vervolging, de rechtszaken vaak niet het door hen gewenste effect hebben. Dit zie je goed terug in The Tribunal: Mira besluit, ondanks haar angst voor represailles, tegen Duric te getuigen in de hoop op rechtvaardigheid en genoegdoening. Dan blijkt dat er in het proces geen plaats is om te praten over de gebeurtenissen in het hotel. Alleen de etnische zuivering in Kasmaj kan aan bod komen. Zo zijn de diplomatieke afspraken tussen de verdediging, de aanklager waarvoor Hannah werkt, de EU-onderhandelaar (de vriend van Hannah) en de Servische autoriteiten.
- Het is moeilijk voor de aanklagers om belastend materiaal te vinden voor de misdaden die zijn gepleegd in voormalig Joegoslavië, omdat lokale overheden vaak niet meewerken. Dit zie je ook terug in The Tribunal: de Servische autoriteiten weigeren om toestemming te geven voor politieonderzoek in het hotel in Vilina Kosa. Ze zijn bang dat dit opnieuw tot spanningen tussen de bevolkingsgroepen zal leiden.
- De gezochte oorlogsmisdadigers houden zich schuil in gebieden in voormalig Joegoslavië, voornamelijk in Servië. Het Tribunaal kan echter niet eisen dat de verdachten uitgeleverd worden. Veel meer dan het uitvaardigen van 'papieren bedreigingen' kan het Tribunaal niet doen. Zolang de verdachten zich schuilhouden zijn ze dus relatief veilig.
- Een rechtszaak kost veel geld en je kunt je afvragen wat slachtoffers van dat geld zien (in de vorm van restitutie en/of schadevergoeding).
- Een kritische vraag: heeft het Tribunaal uiteindelijk bijgedragen aan een betere verhouding tussen daders en slachtoffers op lokaal niveau?

Het Joegoslavië-Tribunaal



Photograph provided courtesy of the ICTY

Een aantal punten laat zien dat het Joegoslavië-Tribunaal ook rekening te houden heeft met de politieke situatie en politieke spelers in voormalig Joegoslavië. En dan voornamelijk die in Servië, de staat waar de meeste verdachten vandaan komen. De situatie in de jonge democratie is nog steeds gespannen: nationalistische gevoelens zijn nog altijd sterk en kunnen gemakkelijk voor conflicten tussen bevolkingsgroepen zorgen. Daarnaast speelt een ander belangrijk punt: Servië wil toetreden tot de Europese Unie (EU). Vanaf 2005 is het land in onderhandeling hierover met de Europese Commissie en Servië moet aan een aantal voorwaarden voldoen wil het kunnen toetreden. Een belangrijke voorwaarde is dat Servië volledig samenwerkt met het Joegoslavië-Tribunaal, zeker zolang belangrijke kopstukken als Mladic nog niet uitgeleverd zijn.

Vooraf Nederland heeft zich steeds hard opgesteld in de onderhandelingen met Servië. Pas eind 2009 heeft de Nederlandse minister van Buitenlandse Zaken (Maxime Verhagen van het CDA) zijn verzet opgegeven tegen een handelsakkoord tussen de EU en Servië. Zo'n handelsakkoord kan gezien worden als een soort voorstadium van het EU-lidmaatschap. In de film zie je hoe de nog altijd gespannen verhoudingen tussen bevolkingsgroepen, en de onderhandelingen over toetreding tot de EU – van invloed kunnen zijn op de voortgang van de rechtzaak.

Internationaal Gerechtshof en Internationaal Strafhof

.....

Het Joegoslavië-Tribunaal moet je niet verwarren met het Internationaal Gerechtshof of het Internationaal Strafhof. Beide instituten zijn ook gevestigd in Den Haag, maar hebben beiden andere doelstellingen en taken. Het Internationaal Gerechtshof is het hoogste juridische orgaan van de Verenigde Naties en richt zich uitsluitend op rechtsgeschillen tussen staten en dus niet tussen individuen. Het Internationaal Strafhof werd in 2002 opgericht en is tegenstelling tot het Joegoslavië-Tribunaal een permanente instelling. Het Strafhof moet als vervanging gaan dienen voor de tijdelijke tribunalen met als doel: het aanklagen van verdachten van genocide, misdaden tegen de menselijkheid en oorlogsmisdaden. Het Strafhof moet als aanvulling dienen op bestaande nationale rechtssystemen en als laatste toevluchtsoord als nationale gerechtshoven niet kunnen of willen vervolgen.

.....

Bronnen en links voor verdere informatie

www.amnesty.nl

www.amnesty.nl/encyclopedia

www.amnesty.nl/landenpagina

www.amnesty.nl/thema/thema_berechting

www.wikipedia.nl

www.sturm-der-film.de

www.schooltv.nl/eigenwijzer

www.icty.org

www.novatv.nl

De Universele Verklaring van de Rechten van de Mens

De Universele Verklaring van de Rechten van de Mens is een verklaring die is aangenomen door de Algemene vergadering van de Verenigde Naties om de basisrechten van de mens te omschrijven.

De verklaring regelt de rechten van ieder mens. De volledige tekst is te lezen op www.amnesty.nl/uvrm

.....

1. Iedereen wordt vrij en met gelijke rechten geboren.
2. De mensenrechten gelden voor iedereen, waar ook ter wereld.
3. Je hebt recht op leven, op vrijheid en op veiligheid.
4. Slavernij is verboden.
5. Martelen is verboden.
6. Je hebt het recht om erkend te worden voor de wet.
7. De wet is voor iedereen gelijk en moet iedereen gelijke bescherming bieden.
8. Als je onrecht wordt aangedaan, heb je recht op bescherming.
9. Je mag niet zomaar worden opgesloten, of het land uitgezet.
10. Als je terecht moet staan, heb je recht op een eerlijke en openbare rechtszaak met een onafhankelijke rechter.
11. Je bent onschuldig tot het tegendeel is bewezen. Je daden kunnen niet achteraf strafbaar worden gesteld.
12. Je hebt recht op privacy en op bescherming van je goede naam.
13. Je mag je vrij verplaatsen in je eigen land. Je mag ieder land (ook je eigen) verlaten.
14. Je mag vluchten naar een ander land, als je mensenrechten worden bedreigd.
15. Je hebt recht op een nationaliteit.
16. Je mag trouwen met wie je wilt en een gezin stichten.
17. Je hebt recht op bezit, dat mag niemand zomaar van je afnemen.
18. Je mag je eigen godsdienst kiezen en daarnaar leven.
19. Je hebt het recht om uit te komen voor je eigen mening.
20. Je mag lid worden van een vereniging en een vereniging oprichten. Niemand mag je dwingen om bij een vereniging te horen.
21. Iedereen mag meedoen aan de verkiezingen voor het landsbestuur en zichzelf daarvoor verkiesbaar stellen. Het volk kiest de regering in democratische verkiezingen.
22. Je hebt recht op de economische, culturele en sociale voorzieningen in je land. Arme landen hebben recht op internationale hulp.
23. Je hebt recht op werk naar keuze, met een eerlijk loon. Je mag lid worden van een vakbond.
24. Je hebt recht op rust en vrije tijd.
25. Je hebt recht op genoeg inkomen om van te leven. Als je niet voor jezelf kunt zorgen, moet de overheid dat doen.
26. Je hebt recht op onderwijs.
27. Je hebt het recht om te genieten van kunst en cultuur.
28. Landen moeten ervoor zorgen dat de mensenrechten kunnen worden nageleefd.
29. Je hebt plichten om ervoor te zorgen dat de rechten van andere mensen kunnen worden nageleefd. De wetten in je land mogen niet in strijd zijn met de mensenrechten.
30. Geen van deze rechten mag worden misbruikt om de mensenrechten te vernietigen.

.....

Amnesty International



Amnesty International is een internationale organisatie die zich inzet voor de rechten van de mens. Over de hele wereld heeft Amnesty meer dan 2,2 miljoen leden en aanhangers. Het hoofdkantoor staat in Londen. Daar worden gegevens van over de hele wereld verzameld en bereiden de medewerkers de internationale acties van Amnesty voor. In bijna honderd landen zijn er afdelingen van Amnesty International, ook in Nederland.

Amnesty International is onafhankelijk. Acties en onderzoek worden betaald door leden en mensen die geld geven. Amnesty wil geen subsidie van de overheid, want als je geld krijgt van de overheid is het minder makkelijk om die overheid te bekritisieren als dat nodig mocht zijn.

Amnesty International is onpartijdig. Dat wil zeggen dat het voor Amnesty niet uitmaakt in welk land de mensenrechten geschonden worden. Mensenrechten gelden voor iedereen. Als die rechten geschonden worden, door welke regering dan ook, dan voert Amnesty daar actie tegen. Het zou tenslotte erg ongeloofwaardig zijn wanneer je van het ene land wel wat zegt en in het andere geval doet of je neus bloedt.

Movies that Matter



Movies that Matter is een internationaal expertisecentrum op het gebied van film en mensenrechten. Het organiseert het jaarlijkse Movies that Matter Festival in Den Haag en een maandelijks film- en debatprogramma in tien Nederlandse filmtheaters en speciale internationale vertoningen.

Movies that Matter is er ook voor scholen! Wij helpen films uit te zoeken wanneer u specifieke onderwerpen op school wilt behandelen, geven filmadvies voor verschillende niveaus en leeftijden, en helpen u de vertoning mogelijk te maken. Indien gewenst kunnen we u ook aan interessante gastsprekers of workshops helpen, of zelfs een compleet School Film Festival organiseren.

Movies that Matter @ school richt zich in eerste instantie op (alle niveaus van) het voortgezet onderwijs. Voor het primair onderwijs zijn enkele titels beschikbaar

Colofon



Redactie

Sven Roozendaal

Eindredactie

Sabrine Pouwels en Amnesty International

Vormgeving

SAZZA

DTP

Peter Manhoudt

Movies that Matter Educatie

Kim Beaumont,
Dennis Lahey (projectleider),
Lorato Mastenbroek en
Stefanie Nijenbandring-de Boer.

Movies that Matter

Postbus 1968

1000 BZ Amsterdam

www.moviesthatmatter.nl/educatie

tel. (020) 77 33 624

educatie@moviesthatmatter.nl

Stichting Movies that Matter wordt ondersteund door Amnesty International, Stichting DOEN en Hivos-NCDO Cultuurfonds.

Movies that Matter @ school wordt mogelijk gemaakt door het VSBfonds, het Lindenweij Fonds, beheerd door het Prins Bernhard Cultuurfonds, en het Filmfonds.

